

اهمیت پرورش اجتماعی کودکان/ چگونه فرزندان خود را اجتماعی بار بیاوریم؟

پرورش کودک ابعاد مختلفی دارد که یک بعد مهم آن اجتماعی بار آمدن است؛ یعنی اینکه کودکان باید بتوانند با شرایط پیچیده اجتماع و افراد متفاوت تعامل داشته باشند.

خبرگزاری مهر- پرورش کودک ابعاد مختلفی دارد که یک بعد مهم آن اجتماعی بار آمدن است؛ یعنی اینکه کودکان باید بتوانند با شرایط پیچیده اجتماع و افراد متفاوت تعامل داشته باشند.

پدران و مادران مسئول تربیت کودکان خود می‌باشند و باید با نقشه و برنامه صحیحی تلاش کنند تا فرزندانشان از گمراهی و فساد برکنار مانده و افرادی برومند و ارزنده گردند. برای وصول به این هدف وظایف دشواری بر عهده آنان قرار گرفته است، در درجه اول باید سلامت و بهداشت کودک را تامین نمایند، پس از آن اصول اخلاقی و ادب را به او بیاموزند در خلال آموزش اخلاقی بکوشند عملاً روح دین و خداپرستی را به او تزریق نمایند بدون اینکه در این کار تحمیل و اجباری زننده و مایوس کننده وجود داشته باشد تا او فرد معتقد و متکی به ایمان بار آید.

تربیت اجتماعی چیست؟

پدر و مادر وظیفه تربیتی را به عهده دارند و باید به تدریج فرزندان خود را با زندگی اجتماعی آشنا سازند تا آنها بتوانند در مراحل حساس و خطیر با دیگران جوشیده، با دشواری‌ها و ناهمواری‌های اجتماعی سازگار باشند. بنابراین پدران و مادران علاوه بر مسئولیت اخلاقی و دینی، وظیفه سنگین دیگری دارند که عبارت از آشنا ساختن فرزندان به راه و رسم زندگی اجتماعی است.

لزوم تربیت اجتماعی کودک

کودکان همانند آب نهرهای باریک همیشه نمی‌توانند مستقل و جداگانه باقی بمانند، ناگزیر روزی باید به دریای اجتماع وارد گردند، بدیهی است حفظ موجودیت در برابر امواج خروشان اجتماع احتیاج به نیرومندی و تجهیزات روحی دارد. هر پدر و مادری امیدوار است که فرزندش در زندگی اجتماعی آینده فردی موفق باشد. بدون شک زندگی ارتباط با انسان‌های گوناگون است و به طور مسلم برخورد و سازش با چهره‌های مختلف همچون خشمگین، حسود، خودخواه، پرتوقع، حساس، زودرنج و کم گذشت کار هر کسی نمی‌باشد، بنابراین توانایی و سازش در محیط اجتماعی نیازمند خصوصیات روحی و اخلاقی است که باید زیربنای آن توسط پدران و مادران، مربیان و معلمان مدارس پی‌ریزی گردد.

تربیت اجتماعی از کجا باید شروع شود؟

همان طوری که زمینه‌های اخلاقی و دینی توسط پدر و مادر در محیط خانه پی‌ریزی می‌گردد، تربیت اجتماعی هم از آغاز کودکی باید در محیط خانه به تدریج پایه گذاری شود، بسیاری از پدران براساس تربیت کهنه به کودکان خود مجال سخن گفتن و اظهار نظر نمی‌دهند و کودک همچون موجودی ساکت و بیجان پرورش می‌یابد و حال آنکه تربیت نوین کودک را یک انسان کامل تلقی کرده به او حق می‌دهد که شخصیتش مورد احترام دیگران قرار گرفته به خود متکی بوده و دارای رای و نظر باشد.

بدیهی است کودکی که از اول خود را با شخصیت بداند و به تدریج مسئولیت‌هایی را بپذیرد زمینه‌های زندگی اجتماعی در او پرورش خواهد یافت. چنین کودکی از رفتن به مدرسه و سازگاری با شاگردان مدارس انطباق خواهد داد. برعکس کودکانی که همیشه زیر نظر مستقیم پدر و مادر رشد کرده و هیچ نوع ابتکار و استقلال نداشته‌اند، هنگامی که به مدرسه بخواهند بروند مشکلات فراوانی به وجود می‌آورند، برخی از آنها از مدرسه فرار می‌کنند و اگر با عواملی آنان را به محیط آموزشگاه بیاورند با شاگردان ناسازگاری نموده به جنگ و جدال و قهر و گریه متوسل خواهند شد.

روش تربیت اجتماعی

پدران و مادران باید به تدریج در محیط خانه روحیات اجتماعی را در کودکان پرورش دهند. پس از محیط خانه مدرسه وظیفه دشواری در تربیت اجتماعی کودک به عهده دارد.

به عقیده یکی از دانشمندان تربیتی، مدرسه نباید از جامعه دور باشد. شاگرد یکی از افراد جامعه است، مدرسه باید جدیت و کوشش کند که استعداد هر فرد را استخراج نموده با راهنمایی موثر از قوایی که خداوند در نهادش به ودیعه گذارده است حداکثر استفاده از وی به عمل آید و او را فرد ارزنده و مفید اجتماعی به جامعه تحویل دهد.

بنابراین وظیفه اساسی معلمان و مربیان مدارس این نیست که کودک را تنها به گوش دادن وادار سازند و مغز آنان را از معلومات پر سازند بلکه برعکس باید آنها محیطی در خور زندگی به وجود آورده اموال اجتماعی را به آنها تعلیم دهند.